Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 45 Ἀπριλίου 6.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.
1858.

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ.

(Ἐκδίδεται κατὰ ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν *Ἀθήναις* παρὰ τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς Κυρίστου ἀριθ. 865.
Ἐν ταῖς *Ἐπαρχίαις* παρὰ τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ *Πρωτευούσῃ* κατὰ μῆνα	Δραχ.	1 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς *Ἐπαρχίαις* κατὰ τριμηνίαν	»	6.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομή.	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν *Τουρκίᾳ* καθ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια τουρκ.	.	3.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομὴ τουρκικὴ λίρα.	. . .	1.
Διὰ τοὺς ἐν *Βλαχίᾳ* προπληρωτέα ἐτήσιος τάλ. αὐστρ..	.	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ *Ἰονίῳ Πολιτείᾳ* προπληρωτέα λίρα ἀγγλ.		1.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιοῦμεν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινόν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτὲν καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἐπιθυμοῦντα, οἱονδήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικὸν ἢ λογοτεχνήματα εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμήν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὕλην γραφικὴν διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδεσίας.
» Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
» Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.
» Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
» Χειρουργικά.

Ὑποδείγματα καὶ διάφορα ἄλλα ἐργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χημείαν ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν τυπογραφίαν κλ. κλ.

Ἀναγγέλλομεν ἐπίσης, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτὲν, εὑρίσκεται τὸ Γαλλικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα — Le Journal pour Tous — εἰς τόμον ὁλόκληρον ἐκ σελίδων 836 εἰς 4ον, περιέχοντα 40 διηγήματα κεκοσμημένα διὰ 326 ὡραίων εἰκονογραφιῶν — καὶ τιμᾶται, διμένον ἀγγλιστὶ, εἰς δραχ. 9,50 — ἄδετον 7.75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἰσορημάτων ἐκ τῶν νεωστὶ δημοσιευθέντων εἰς Παρισίους, τιμῶνται παρὰ τῷ ἰδίῳ δραχ. 1: 15. 2: 30 καὶ 3. κατ' ἀναλογίαν ἕκαστον ἀντίτυπον.

Ὅστις δὲ ἤθελε προμηθεύσει αὐτῷ τὸ ἀντίτιμον δραχ. 75 ἐξ ἀγορᾶς διαφόρων παρ' αὐτῷ εὑρισκομένων βιβλίων, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θέλει ἔχει δωρεὰν ἓν ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος — Le Journal pour Tous.—

Αἱ παραγγελίαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτὲν ἢ παρὰ τῷ ἐκδότῃ τοῦ Ἀβδηρίτου.

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΑΦΟΥΣ,

ΥΠΟ

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ.

(Συνέχεια. ἴδε ἀριθ. φυλ. 44).

Τὸ κάλλος εἶναι τὸ χρυσόβουλον τῆς ψυχῆς, καὶ τῆς ὡραιότητός της ἡ ἀντανάκλασις. Τίς εἶδε ποτὲ ἄνθρωπον εὐειδῆ, ἔχοντα ψυχὴν μοχθηράν; Εἶδα τοιούτους πολλοὺς, ἀλλ' ἀπὸ μακρὰν μόνον τοὺς εἶδα ὡραίους. Ὁσάκις τοὺς ἐπλησίασα, δυσειδεστάτους τοὺς εὗρον· ἔβλεπον τὸ κάλλος των διαστρεφόμενον καὶ διαψευδόμενον ἐκ τῆς ψυχῆς των.

Ὄχι· δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ ἐπρόδωσεν ἡ νέα ἐκείνη. Ῥίψας ἐκ νέου τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς εἰκόνος, ἠσχύνθην διότι ἠδυνήθην νὰ τὸ πιστεύσω μίαν στιγμήν. Ὁ Ἰσίδωρος ἔλεγεν, ὅτι τὸν ἐπρόδωσεν, ἀλλ' ἄρα γε τὸν ἠγάπησε καὶ ποτέ; Ἀνήγειρα τὴν κεφαλὴν τεθλιμμένος, καὶ εἶδον ἐπὶ τῶν ὤμων μου τὸν Ἰσίδωρον κύπτοντα, καὶ ἀπλήστως ἀτενίζοντα τὴν ὡραίαν ἐκείνην εἰκόνα, ἣν πρὸ ὀλίγου ἀκόμη μοὶ ἔδιδε κλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ μὴ τὴν ἴδῃ . . . .

Ἄ, πόσον ἄγριος καὶ ἐκφραστικὸς ἦτον· ὁ ἄνθρωπος οὗτος, συμπαθὴς πρὸ μιᾶς ἔτι στιγμῆς, καθίστατο μετ' ὀλίγον ἀπαίσιος, ὡς νὰ εὑρίσκετο εἰς τὴν ἐξουσίαν του ἡ μορφή του. Ἡ φυσιογνωμία του, ἀντανάκλασις τῆς ψυχῆς του, ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ὡραία τοῦ ἄλγους εἰκὼν, καὶ ὡς προσωποποίησις τῆς Νεμέσεως. Τοσοῦτον εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ μορφὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι χάρτης λευκὸς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ κακὴ ἢ ὡραία ψυχὴ χαράττει τὴν εἰκόνα καὶ τ' ὄνομά της. Ἀνωρθωμένη ἡ κόμη του, ἐσχημάτιζε λοφιὰν περικεφαλαίας, καὶ οἱ ὀφθαλμοί του σπινθηρίζοντες εἰς τὸ σκότος, τῷ ἔδιδαν ὄψιν ὑπεράνθρωπον, ἐκπληκτικὴν, ἱκανὴν νὰ ἐκφοβίσῃ καὶ τὰς γενναιοτέρας καρδίας.

Ἥρπασεν ἀποτόμως ἀπὸ τὰς χεῖράς μου τὴν εἰκόνα, τὴν ἔρριψεν

ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ τὴν κατεπάτησεν· ἔπειτα τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χείλη του παραφόρως, τὴν ἔθλιψεν ἐπὶ τῆς καρδίας, καὶ πλησιάσας τὸν τάφον, ἐστάθη ἀκίνητος ἐπὶ μίαν στιγμὴν, καὶ ἀτενίζων αὐτόν·

— Εἰρήνη! Εἰρήνη! ἀνέκραξε.

Καὶ λησμονῶν τὴν παρουσίαν μου ἐντελῶς, καὶ ἀντιφάσκων πρὸς ἑαυτὸν, ὁ ἀμείλικτος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ἡ σιδηρᾶ ἐκείνη καρδία, ἀφέθη εἰς τὸν καταστελλόμενον θρῆνον, καὶ ἔκλαυσεν ὁ ἀτυχὴς καθὼς κλαίουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι! Κατ' ἀρχὰς φειδωλὰ καὶ ὀλίγα ἦσαν τὰ δάκρυα· ἀνέβαινον μετὰ δυσκολίας καὶ ἐπιπόνως εἰς τὸν ἔκπληκτον ὀφθαλμόν του, καὶ ἦσαν σταγόνες τινὲς, αἵτινες ἔμελλον νὰ ἐπιφέρουν κατακλυσμόν. Ἀλλ' ἡ φύσις ἐνίκησε τελευταῖον, ἡ ἀλαζωνεία ἡττήθη, τὰ ἄνυδρα ὄμματά του ἐπλημμύρησαν, καὶ τῶν δακρύων ὁ κατακλυσμὸς ἤρχισεν. Οὕτω, μετὰ τὴν ἀνυδρίαν, ἐπέρχεται ἡ βροχὴ ῥαγδαία, καὶ τὴν ἔλευσιν αὐτῆς εὐλογοῦν τὰ δένδρα, οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ἄνθη...

— Ἄχ, ἀνέκραξε μὲ τὸν ὀδυνηρότερον τῆς φωνῆς τόνον, ποτὲ δὲν ἠθέλησες νὰ μὲ ἀγαπήσῃς, Εἰρήνη· ἐπροτίμησες τοῦ ἔρωτός μου τὸ ξίφος μου, καὶ μετέβαλες τὸν Δὸν Ἀλόνζον εἰς νεκροθάπτην Ἰσίδωρον!....

Ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας, καὶ καθιστῶν τὸ σκότος βαθύτερον, ἔβλεπε τὴν Εἰρήνην ἐντὸς τῆς καρδίας του, καθὼς βλέπει ὁ ὀφθαλμὸς ὑπὸ μελανὸν νέφος τὸν ἥλιον καλυπτόμενον.

— Νεκροθάπτα Ἰσίδωρε, ἢ κάλλιον, Δὸν Ἀλόνζε, τὸν εἶπα θωπεύων ὡς πατὴρ τὸ φλογερὸν μέτωπόν του· παρέρχεται μὲ τὸν θρῆνον ἡ θλίψις καὶ εἶναι τὸ λυκαυγὲς ἐπερχομένης γαλήνης τὰ χυνόμενα δάκρυά μας. Κλαῦσε, κλαῦσε, καρδία τεθλιμμένη καὶ πάσχουσα, ψυχὴ περίλυπος καὶ ἀγωνιῶσα! Σὲ συγχωρεῖ τῆς Εἰρήνης ὁ τάφος, καὶ ἄνω ἐκεῖ δέχεται ὁ Θεὸς καὶ ἐκείνη τὰ δάκρυά σου!

— Μίαν ἡμέραν, μὲ εἶπε πειθόμενος ὡς παιδίον καὶ ἀφεθεὶς εἰς τὰς ἀναμνήσεις του, μίαν ἡμέραν — τὴν παραμονὴν τοῦ θανάτου της — ἔκλαιον ἐπίσης καθὼς καὶ τώρα, γονυπετὴς πρὸ ἐκείνης. Ἡ δυστυχής! ἦτον ὠχρὰ ὡς οἱ μάρτυρες, καὶ ὡραία ὡς τῆς μελαγχολίας οἱ ἄγγελοι· ῥεμβὸν παρηκολούθει τὸ βλέμμα της τὸ σιωπηλὸν κῦμα τοῦ Τάγγου, καὶ δὲν ἤκουε τὰς φλογεράς μου ἐκφράσεις. Ἤμην τότε ὡραῖος καὶ νεαρὸς ἀξιωματικὸς, μὲ στίλβουσαν ἐπωμίδα καὶ ὀφθαλμὸν, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ νεκροθάπτου Ἰσιδώρου δὲν ἐκάλυπτεν ἔτι τοῦ εὐγενοῦς Δὸν Ἀλόνζου τὸ ὄνομα. Ἀκούουσα τὰς ἐπιμόνους δεήσεις μου, ἔστρεψε τὴν ὡραίαν της κεφαλὴν, καὶ μὲ ἠτένισε μετὰ συμπαθείας καὶ διαρκῶς. Τὸ βλέμμα της εἰσέδυσεν εἰς τὴν ψυχήν μου, τὸ ἠσθάνθην ἐντὸς αὐτῆς, καὶ ἐνόησα ὅτι ἀπὸ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἐξηρτᾶτο ἡ τύχη μου. Μοὶ ἔτεινε τὴν ἁβρὰν καὶ εὐώδη της χεῖρα, καὶ ἀφήσασα βαθὺν στεναγμὸν, — Δὲν σὲ ἀγαπῶ, δυστυχῆφίλε, μὲ εἶπεν, ἀγαπῶ τὸν Φερνάνδον, καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἦμαι διὰ σὲ ἄλλο παρὰ συμπαθὴς καὶ τρυφερὰ ἀδελφή. — Ἔτριξα εἰς ἀπάντησιν τοὺς ὀδόντας, τὴν ἔλαβον ἀποτόμως εἰς τὰς ἀγκάλας

μου καὶ ἠπείλησα νὰ τὴν ῥίψω εἰς τοῦ Τάγγου τὰ κύματα. Δὲν ἠθέλησε νὰ μ' ἐμποδίσῃ· μὲ ἄφινε θλιβερῶς μειδιῶσα νὰ τὴν φονεύσω, καὶ ἔλεγε μὲ τὴν ἀργυρᾶν της φωνὴν, — Τὸν ταλαίπωρον Δὸν Ἀλόνζον! — Τὸ μῖσος μου τὴν ἔσωσε τότε ἀπὸ τὸν θάνατον· ἐνθυμηθεὶς τὸν εὐτυχῆ ἐκεῖνον Φερνάνδον, «πρῶτον ἐκεῖνον» ἀνέκραξα, καὶ ἤνοιξα τὰς ἀγκάλας μου καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν. Τὴν εἶχα ἀπειλήσει μὲ θάνατον, καὶ δὲν ἐπτοήθη, ἀλλ' ὅτε ἐπρόκειτο δι' ἐκεῖνον, ἔδραμε πρὸς ἐμὲ ὡς παράφορος· καὶ, ἐμὲ φόνευσε, Δὸν Ἀλόνζε, μοὶ ἔλεγεν, ἀλλ' ὄχι ἐκεῖνον.

Καὶ μ' ἐμπόδιζε μὲ ὑπεράνθρωπον δύναμιν, θλίβουσα τὰ γόνατά μου σπασμωδικῶς, καὶ μὲ παρεκάλει ὑπὲρ τοῦ Φερνάνδου της. Δὲν ἤξευρεν ὅτι ἑκάστη ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου παράκλησις, ὅτι ἕκαστον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας του δάκρυον, ἦτον τὸ σύνθημα τοῦ θανάτου του! Ὦ πόσον εὔγλωττος ἦτον ὅτε μὲ ἱκέτευε δι' αὐτόν· ὦ πόσον ἦτον ὑπὲρ ἐκείνου ὡραία. Τὴν ἀφῆκα λειποθυμοῦσαν, καὶ ἔσπευσα εἰς συνάντησιν τοῦ εὐτυχοῦς ἀντιζήλου μου· ἦτον φαιδρὸς ἐρχόμενος νὰ ἰδῇ τὴν Εἰρήνην του, καὶ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του ἄνθος, δι' ἐκείνην βεβαίως προωρισμένον. — Τὸ ἄνθος τοῦτο, τὸν εἶπα, τῆς τὸ δίδω ἐγὼ, καὶ σὲ ἀποζημιόνω μὲ τοῦτο τὸ ῥάπισμα. Καὶ τοῦ ἥρπασα τὸ ἄνθος ἀπὸ τὰς χεῖρας. Εἴμεθα εἰς σκοτεινὸν καὶ ἔρημον μέρος, ἐσύραμεν καὶ οἱ δύω τὰ ξίφη, καὶ — τὸν ἐφόνευσα. Ἀναλαβὼν τὸ εἰς τὴν συμπλοκὴν λησμονηθὲν ἄνθος, τὸ ἐῤῥάντισα μὲ τὸ αἷμα τοῦ δυστυχοῦς, καὶ ἔδραμον πλήρης ἀγρίας χαρᾶς εἰς τὴν Εἰρήνην· δὲν ἠδυνήθην νὰ τὴν ἰδῶ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, καὶ διῆλθα τὴν θλιβερὰν τῆς μονομαχίας νύκτα ἀγωνιῶν καὶ πυρέσσων. Τὴν ἐπαύριον τὴν ἐζήτησα καὶ τὴν εὗρον· τῆς ἀνήγγειλα μὲ φοβερὰν ἡσυχίαν τὸν θάνατον τοῦ Φερνάνδου, καὶ τῆς προσέφερα ἐκ μέρους ἐκείνου τὸ αἱματόφυρτον ἄνθος. Τὸ ἔλαβεν ὠχρὰ καὶ μὲ τρέμουσαν χεῖρα, τὸ ἔφερεν εἰς τὰ χείλη της καὶ ἠθέλησε νὰ τὸ ἀσπασθῇ· ἀλλὰ ταχὺς ὡς ἀστραπὴ τῆς ἐβύθισα τὸ ξίφος εἰς τὴν καρδίαν, αἰσθανθεὶς ὅτι μετέβαλα τὴν ἀγάπην της εἰς λατρείαν, καὶ ζηλοτυπήσας τὴν μνήμην τοῦ ἀντιζήλου μου. Ἀφήσασα κραυγὴν πόνου, ἔπεσεν ἡ δυστυχὴς εἰς τὸ ἔδαφος, ἔθεσε τὴν χεῖρα εἰς τὴν ἀνοιχθεῖσαν πληγὴν, καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἐκλείσθησαν. Ἔπειτα, τοὺς ἤνοιξε πάλιν, μὲ ἠτένισε βραδέως ἐπὶ μίαν στιγμὴν, καὶ κράζουσα «Φερνάνδε!» ἀπέθανεν.

Ὁ Ἀλόνζος ἐσιώπησε βυθισθεὶς εἰς θλιβερὰς σκέψεις, ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν ὑπέλαβε μετὰ φωνῆς προφητικῆς καὶ μυστηριώδους.

— Ναί· ἔκλαιον τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθὼς καὶ σήμερον κλαίω· ἀλλὰ κατόπιν τῶν δακρύων δύω τάφοι ἠνοίχθησαν, καὶ τίς ἠξεύρει ἐὰν δὲν ἀνοίξουν καὶ τρίτον τὰ χυνόμενα ταῦτα δάκρυα.... Εἶναι τὰ δεύτερα ὁποῦ χύνω· ὁ τρίτος αὐτὸς τάφος θὰ ἦναι ὁ ἰδικός μου!

Τὸν ἐπίστευσα· ἡ φωνή του εἶχε τὶ ἀληθὲς καὶ ἐπίσημον ὡς ἡ φωνὴ τῶν ἑτοίμων νὰ ἀποθάνωσι.

— Καὶ ὕστερον; τὸν ἠρώτησα προσπαθῶν ν' ἀποβάλω τὴν συγκίνησιν, ἣν μοὶ ἐπροξένησαν οἱ τελευταῖοι του λόγοι.

— Μετὰ τὸν διπλοῦν τοῦτον φόνον δὲν ἐπεχείρησα νὰ ἀναχωρήσω, ἐξηκολούθησε. Καθημαγμένος, καὶ κρατῶν εἰς χεῖρας τὸ ὀλέθριον ξίφος, διέμενα ἀκίνητος πρὸ αὐτῆς, γοητευμένος, λησμονῶν τὸν κόσμον ὁλόκληρον, καὶ τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον διέτρεχα. Ἐγώ, ἡ καρδία μου, ἡ ψυχή μου, πᾶν τὸ ἐν ἐμοὶ, ἐσυγχωνεύθη εἰς ἕν μου βλέμμα, καὶ δὲν ἤμην τίποτε ἄλλο, εἰμὴ ὀφθαλμὸς ἀτενίζων ἐκείνην. Ἡ νεκρὰ ἔκειτο εἰς τὸ ἔδαφος πρὸ ποδῶν μου, σιωπηλὴ καὶ ἀκίνητος· ἡ λευκὴ στολή της εἶχε βαφῆ εἰς τὸ αἷμα, καὶ ἔπιπτε λελυμένη ἡ κόμη της ἐπὶ τῆς ἀλγούσης μορφῆς της. Μία τῶν χειρῶν της ἐκράτει εἰσέτι τὴν ἀνοιχθεῖσαν πληγὴν, ἡ ἄλλη, τὸ θλιβερὸν τοῦ Φερνάνδου της ἄνθος. Τὸ πρόσωπόν της, ὠχρὸν ὡς φθισιώσης σελήνης ἀκτὶς, δὲν ἐπρόδιδε τοῦ βιαίου θανάτου της τὴν ὀδύνην· ἄλγος γλυκείας μελαγχολίας ἐξέφραζεν ἡ μορφὴ τῆς κοιμωμένης παρθένου. Ἔβλεπε τὸ πρῶτον τοῦ οὐρανοῦ ὄνειρον, καὶ ἠκροᾶτο γοητευμένη τὴν πρώτην μελῳδίαν τοῦ παραδείσου. Ἄ, ἀνέκραξεν ἐνθουσιῶν ὁ Ἀλόνζος· ὁποία καλλονὴ ζῶσα ἠδύνατο νὰ ἀντιταχθῇ μὲ τὴν νεκρὰν καλλονὴν ἐκείνην! Τὴν ἔβλεπα ἐκστατικὸς καὶ ἀκίνητος, λησμονῶν ὅτι ἐγὼ τὴν ἐφόνευσα, λησμονῶν ὅτι ἦτο νεκρά· ὁ ὀφθαλμός της ἡμίκλειστος μὲ ἠτένιζε συμπαθῶς, καὶ τὸ στόμα της φιλικὸν μειδίαμα μοὶ ἀπηύθυνεν, εἰς ἐμὲ τὸν φονέα τοῦ ἐραστοῦ της, εἰς ἐμὲ τὸν φονέα της! . . . Τὴν ἥρπασα εἰς τὴν ἀγκάλην μου παραφόρως, ἠσπάσθην χιλιάκις τὰ χείλη της καὶ ἔσπευσα νὰ ἀναχωρήσω λαβὼν τοῦ θανάτου τὴν λείαν ἐπὶ τῶν ὤμων μου. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κραυγαὶ ἠκούσθησαν πέριξ μου, ἄνθρωποι πολλοὶ μὲ ἐδείκνυον, καὶ τρεῖς ἀτυχεῖς στρατιῶται ἐπροχώρουν νὰ μὲ συλλάβωσιν. Ἔμειναν ἔκθαμβοι ἰδόντες τὴν νεκρὰν ἐκείνην εἰς τὰς ἀγκάλας μου, καὶ ἐμὲ καθημαγμένον καὶ ἔνοπλον· ὠφεληθεὶς ἐκ τοῦ θάμβους των, ὕψωσα τὴν σπάθην καὶ τοὺς διέσχισα. Πλὴν μετ' ὀλίγον συνελθόντες οἱ στρατιῶται, ὁρμῶσιν ἐπὶ τὰ ἴχνη μου. Ἐνόμισα ὅτι ἦλθον νὰ μὲ τὴν ἁρπάσουν, ἐμάνην, καὶ ὕψωσα ἐκ νέου τὸ ξίφος. Ὁ πρῶτος ὅστις μὲ ἐπλησίασεν, ἔπεσεν νεκρὸς εἰς τοὺς πόδας μου, ἐπληγώθη ὁ δεύτερος καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν ὁ τρίτος. Ὁποία σπάθη δύναται νὰ ἀντιταχθῇ εἰς ἔρωτα ἀπεγνωσμένον καὶ ἀτυχῆ; Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠδυνάμην νὰ διασταυρώσω τὸ ξίφος μου μὲ ὅλα τὰ ξίφη τῆς γῆς. Ἰδὼν ὅτι ἤμην μόνος, ἤρχησα καὶ πάλιν νὰ τρέχω, νὰ τρέχω μὲ τὸ προσφιλὲς ἐκεῖνο βάρος ἐπὶ τῶν ὤμων μου· ἐνίοτε ἐστρεφόμην νὰ τὴν ἴδω, διέμενα ἀκίνητος ἐπὶ μίαν στιγμὴν καὶ ἔφευγον πάλιν μὲ πλειοτέραν ταχύτητα. Ἄλλοτε πάλιν ἐνόμιζα ὅτι μὲ κράζει κατ' ὄνομα· ἡ ἐπελθοῦσα νὺξ, ἡ μανία μου, τὸ πᾶν συνέτεινεν εἰς τὴν θλιβερὰν ταύτην ἀπάτην. Εἶχον ἀπαυδήσει, ἐκλονοῦντο τὰ γόνατά μου, καὶ ἐκινδύνευα νὰ ἐκπνεύσω ἐκ τῆς ἐκτάκτου ἐκείνης κοπώσεως, ὅτε ἡ τύχη μὲ ἐπροστάτευσεν. Ὀλίγα μόνον βήματα ἀπεῖχα τῆς ἀγροτικῆς οἰκίας φίλου μου τινὸς ἰατροῦ. Τὸν ἔ-

κραξα, τοῦ ἐζήτησα ἄσυλον, μὲ ἐδέχθη, καὶ εἰς διάστημα ἑνὸς ὁλοκλήρου μηνὸς ἐνήργησε δι' ἐμὲ πᾶν ὅ,τι ἡ φιλία ἀπῄτει. Ἐζήτησε νὰ ἐνταφιάσῃ τὴν δυστυχῆ, πλὴν τὸν ἐμπόδισα μένων ἄκαμπτος εἰς τὰς παρακλήσεις του. Κατέφυγα μόνον εἰς τὴν ἐπιστήμην αὐτοῦ, καὶ ἐφύλαξε τὸ πτῶμα ἀπὸ τὴν πεπρωμένην διάλυσιν . . . . Ἔγραψεν εἰς τοὺς συγγενεῖς μου καὶ μοὶ ἀπέστειλαν χρήματα, μοὶ ἐπρόσφερε τὸ διαβατήριόν του, τὸ ὄνομά του, μὲ ἠσπάσθη, καὶ ἀπεχωρίσθημεν. Ἔφθασα εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ μακρὰν πλάνησιν, φέρων ἐντὸς κιβωτίου τὴν Εἰσήνην μου, καὶ ἐνταφιάσας αὐτὴν εἰς τοῦτο τὸ μνῆμα ἤλλαξα τὸ ὄνομά μου μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἰατροῦ Ἰσιδώρου, καὶ ἔγινα νεκροθάπτης, διὰ νὰ μένω αἰωνίως πλησίον της. Ἤ η παρῆλθον τέσσαρα ἔτη ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καὶ οὐδεὶς γνωρίζει τί ἔγινα καὶ εἰς ποῖον εὑρίσκομαι μέρος.

— Καὶ διατί, τὸν ἠρώτησα, ἤθελες νὰ τὴν ἐνταφιάσῃς εἰς τὴν Ἑλλάδα;

— Διότι ἦτον Ἑλληνὶς, μὲ εἶπε στενάζων, καὶ πολλάκις μοὶ ἔλεγεν ἔνδακρυς — Ἀλόνζε, ἐπεθύμουν νὰ ἀποθάνω εἰς τὴν πατρίδα μου, καὶ ν' ἀναπαυθῶ εἰς τὴν γῆν τῶν πατέρων μου. — Ἤδη κοιμᾶται, καθὼς ἐπόθει, εἰς τὴν γῆν τῶν πατέρων της, καὶ ἀγρυπνῶ ἐγὼ εἰς τὸν τάφον παραφυλάττων τὸν ὕπνον της. Ἐνίοτε διατσράττω τὸν ὕπνον αὐτῆς μὲ τὰς παραφορὰς καὶ τὸ μῖσος μου, καταδιώκων αὐτὴν καὶ πέραν τοῦ τάφου. Ὦ, ἂν αἰσθάνωνται οἱ νεκροὶ, ὁποῖον μῖσος θὰ τρέφῃ πρὸς τὸν Ἀλόνζον, καὶ ὁποίαν ἐξεναντίας ἀγάπην δι' ἐκεῖνον τὸν ὄλβιον! Χθὲς τὴν νύκτα πάλιν θὰ ἠγανάκτησεν ἐναντίον μου, ἔλεγε μὲ φωνὴν πνιγομένην καὶ θλιβεράν. Ἤθελα νὰ τὴν ἴδω μίαν ἔτι φορὰν, καὶ ὁ ἀσεβὴς, ἀνέσκαψα τὸ μνημεῖον εἰς ὃ τὴν ἔθεσα. Ἀλλοίμονον! δὲν τὴν εἶδα· τὸ γυμνὸν καὶ ἄχαρι ἐκεῖνο κρανίον, τὸ ἠνεῳγμένον ἐκεῖνο στόμα, καὶ τὰ σκωληκόβρωτα ἐκεῖνα ὀστᾶ, δὲν ἦσαν ἡ Εἰρήνη μου, ὄχι! Ὄχι, δὲν ἦτον σὲ λέγω . . . . Εἶχεν ἐκείνη ὡραίαν καὶ μαγευτικὴν κεφαλὴν, ἐστεμμένην μὲ κόμην μελανὴν καὶ λαμπράν. Εἶχεν ἐκείνη στόμα μικρὸν καὶ κοράλλινον, καὶ τὸ ἁβρὸν καὶ αἰθέριον σῶμά της δὲν ἦτον κατάξηρος σκελετός. Καὶ μολαταῦτα, διότι αὐτὰ ἦσαν ἄλλοτε ἡ Εἰρήνη, σπασμωδικῶς τὰ ἔθλιψα εἰς τὰς ἀγκάλας μου, καὶ ἠσπαζόμην τὸ γυμνὸν μέτωπόν της, ἐνῷ ἔφευγον πτοηθέντα τὰ ζωύφια τοῦ μνημείου. Τὴν καλλονήν της μετέφερεν εἰς τὸν Φερνάνδον, καὶ εἰς ἐμὲ ἀφῆκεν ὠχρά τινα καὶ τεθλιμμένα ὀστᾶ. Ἤθελα, ὑπέλαβε διαχυθεὶς καὶ πάλιν εἰς δάκρυα, νὰ ἀναπαυθῶ κ' ἐγὼ, ὅταν ἀποθάνω. εἰς τὸν ἴδιον τάφον. ἀλλὰ δὲν ἔχω οὐδένα νὰ φροντίσῃ περὶ ἐμοῦ. Ἄχ! ὑποσχέσου με σὺ, ὅτι θὰ ἐκπληρώσῃς τὴν τελευταίαν μου ταύτην θέλησιν· δὲν μὲ τὸ εἶπες ποτὲ, πλὴν ἐμάντευσα, ὅτι ἀγαπᾷς μίαν κόρην, καὶ ὅτι τρέφεις ἔρωτα ἄνευ ἐλπίδος. Ὁρκίσου εἰς τὸν ἀτυχῆ τοῦτον ἔρωτα, ὁρκίσου εἰς τὸν ὅνομα τῆς κόρης, ἥτις δὲν σὲ ἀγαπᾷ, ὅτι θὰ ἀναπαυθῇ ὁ Ἀλόνζος εἰς τὸ ἴδιον μνῆμα, εἰς ὃ ἀναπαύεται ἡ Εἰρήνη του!

Τοῦ ἔθλιψα τὴν χεῖρα ἀντὶ ἀπαντήσεως, δόσας εἰς αὐτὸν τὴν ἄφωνον ἐκείνην ὑπόσχεσιν, ἥτις εἶναι ἡ εὐγλωττοτέρα τῶν ὑποσχέσεων· ὁ Ἀλόνζος τὸ ἐνόησε καί·

— Εὐχαριστῶ, ἀδελφὲ, μὲ εἶπε· τὸ ἐπερίμενα. Οἱ δυστυχεῖς εἶναι πάντοτε ἀγαθοί· ἐνθυμοῦ τὴν ὑπόσχεσίν σου.

— Ἐκτὸς ἐὰν σὲ προλάβω, ἀπήντησα.

— Δὲν θὰ μὲ προλάβῃς, μὲ εἶπεν, εἶσαι πολὺ νέος διὰ τὸν θάνατον. Ἔχεις καθήκοντα πρὸς τὴν δυστυχίαν, τῆς ὀφείλεις εἰσέτι πολλὰ, καὶ δὲν σὲ ἀφίνει νὰ ἀποθάνῃς, πρὶν πληρώσῃς μέχρις ὀβολοῦ τὸ συνάλλαγμα, εἰς τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν ὑπέγραψες . . . . Ἐγὼ ἐπλήρωσα τὸ θλιβερὸν τοῦτο συνάλλαγμα, ἐγὼ ἔδωκα καὶ τὸν τελευταῖόν μου ὀβολὸν, καὶ ἀπέκτησα τὸ δικαίωμα τοῦ θανάτου! Αἰσθάνομαι ὅτι εὑρίσκομαι εἰς τὸ τέρμα, ἐξηκολούθησε μὲ μυστηριώδη φωνήν· ἔχω ἀγαθὰς προαισθήσεις καὶ μία φωνὴ, μυστικὴ καὶ ἀόριστος, μοὶ λέγει, «Ἀλόνζε, θὰ ἀποθάνῃς!» Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν, εἶδα τὴν Εἰρήνην καθ' ὕπνον. Ἄ, πόσον ἦτον ὡραία· θεσπεσία ἦτον ἡ καλλονή της, καὶ οὐράνιον τὸ μειδίαμά της. Τὸ μέτωπον αὐτῆς ἐκ ῥόδων ἔφερε στέμμα, ῥόδων εὐόσμων, περικαλλῶν, ῥόδων βεβαίως τοῦ οὐρανοῦ, διότι δὲν εἶδα τοιαῦτα ἐπὶ τῆς γῆς· ἔθαλλον εἰς δρόσον καὶ εἰς νεότητα, καὶ διέχυνον ὀσμὴν ἀμβροσίας. Ἐφόρει ἐσθῆτα λευκὴν, ἀερώδη, τὸ στόμα της γλυκὺ μειδίαμα μοὶ ἀπηύθυνεν, ἀλλ' εἶχεν ὠχρὸν καὶ σύννουν τὸ μέτωπον . . . . Βραδέως ἤρχετο πρὸς ἐμὲ, καὶ ἐκράτει εἰς τὴν δεξιὰν αὐτῆς τὸ αἱματοσταγὲς τοῦ Φερνάνδου ἄνθος. Μὲ ἐπλησίασεν, ἐστάθη μίαν στιγμὴν, καὶ μὲ ἠτένισε θλιβερῶς. Ἔπειτα, ἤνοιξε τὸν παρθενικὸν αὐτῆς κόλπον καὶ εἶδα τὴν βαθεῖαν πληγήν της· θερμὸν ἔῤῥεεν ἐξ αὐτῆς αἷμα, διεχύνετο εἰς τὴν χιονώδη στολήν της καὶ τὴν μετέβαλλεν εἰς πορφύραν. Ἡ Εἰρήνη μὲ ἠτένιζε πάντοτε, ἀλλ' ὅμως δὲν ἐμειδία ὡς πρότερον· ἐβύθισε τὸ ἄνθος εἰς τὴν πληγὴν, τὸ ἐνέπλησεν αἵματος καὶ ῥαντίζουσά με μὲ τοῦτο, μοὶ τὸ ἐπρόσφερε. Δεικνύουσα τὸν οὐρανὸν μὲ τὸν δάκτυλον, ἐμειδίασε μειδίαμα πένθιμον, καὶ ἔγινεν ἄφαντος. Πρᾶγμα παράδοξον! Τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα, εἶδα καὶ τὸν Φερνάνδον ἀκόμη. Ἦτον φαιδρὸς, καὶ τὸ βλέμμα του ἤστραπτεν εἰς οὐρανίαν χαράν· μοὶ ἔνευσε φιλικῶς, μοὶ ἔδωκε φίλημα ἀδελφοῦ, καὶ μὲ φωνὴν χαρμόσυνον καὶ γλυκεῖαν, «σὲ συγχωρῶ, μὲ εἶπεν, Ἀλόνζε.» Τί σημαίνουν τὰ ὄνειρα ταῦτα; τί σημαίνουν αἱ παράδοξοι προαισθήσεις μου, καὶ διατί οἱ φονευθέντες ἀπὸ ἐμὲ, μοὶ δεικνύουν τὸν οὐρανόν; Εἰπέ με· πιστεύεις σὺ τῆς ψυχῆς τὴν ἀθανασίαν; πιστεύεις ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλη ζωὴ δακρύων καὶ συμφορῶν; Ἄνω ἐκεῖ, μὲ περιμένουν τῳόντι καὶ ἡ φονευθεῖσα Εἰρήνη, καὶ ὁ θανατωθεὶς Φερνάνδος ἀπὸ τὰς χεῖράς μου; Ἀλλ' ὄχι· μὴ μὲ τὸ λέγῃς· προτιμῶ νὰ τὸ ἀγνοῶ, προτιμῶ νὰ μὴ τὸ μάθω ποτέ. Δὲν θέλω, ὄχι, δὲν θέλω ἀθανασίαν ἐγώ· φοβοῦμαι τὴν θλιβερὰν ταύτην ὑπόσχεσιν τοῦ Θεοῦ, καὶ τρέμω τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον παράδεισον, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ μειδιᾷ ἡ Εἰρήνη εἰς τὸν

Φερνάνδον. Δύναμαι νὰ ταράξω τὴν γαλήνην τοῦ οὐρανοῦ, ἔλεγεν ἐξαφθεὶς αἰφνιδίως, δύναμαι νὰ τὸν ῥίψω εἰς τὰς ἀβύσσους, ἐὰν τολμήσῃ νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ ἐκεῖ . . . . Θὰ εὕρω καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἕνα ξίφος, καὶ δὲν θὰ τὸν συγχωρήσω ἐγὼ, καθὼς ἐκεῖνος μὲ ἐσυγχώρησε. Δὸς ἀκρόασιν εἰς τοὺς λόγους μου, ὦ νεκρὰ, ἔκραξε πίπτων ἐπὶ τοῦ τάφου, καὶ τείνων τὸ στόμα του ἐπὶ τῆς συντριμμένης πλακός. Ἀλλοίμονον εἰς σὲ, δυστυχὴς, ἐὰν δὲν παύσῃς νὰ ἀγαπᾷς τὸν Φερνάνδον! Εἶπε καὶ ἠγέρθη παράφορος ἐκ τοῦ μνήματος, ἐπαπειλῶν τὴν ψυχρὰν αὐτῆς κόνιν καὶ καταρώμενος τὸν Φερνάνδον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ πρὸ πολλοῦ ἥρεμος φύσις, ἠγέρθη καὶ αὕτη ἀπειλητικὴ καὶ ἀγρία, ἐπαναστατοῦσα καὶ σχίζουσα εἰς τεμάχια τὸ σάβανον, τὸ ὁποῖον ὡς νεκρὰν τὴν ἐκάλυπτεν. Ὁ Ἀλόνζος ἀφῆκε μεγάλην κραυγὴν, καὶ λαβὼν ἐκ τοῦ κόλπου του πυροβόλον, τὸ ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς, ὅτε φοβερὸς κρότος ἠκούσθη, καὶ ἔμεινεν ἡ χεὶρ του ἀκίνητος, καὶ κεραυνὸς κατέπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πλησίον τοῦ μαινομένου . . . .

— Ὁ οὐρανὸς δὲν θέλει νὰ ἀποθάνω, ἐκραύγασεν· ἐκρότησε σφενδονίζων τὸν κεραυνόν του, ὅτε ἔθεσα ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸ φονικὸν ὅπλον· πλὴν πρὸς τί ἡ ἀποτροπὴ αὕτη; Θέλω τοῦ ἀνταποδώσει κ' ἐγὼ τὸ φιλοφρόνημα τοῦτο, κροτῶν διὰ τοῦ πυροβόλου καὶ συντρίβων τὴν κεφαλήν μου! Εἶπε, καὶ τὸ ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του πάλιν. Τοῦ τὸ ἥρπασα τῆς χειρὸς, καὶ τὸ ἔῤῥιψα ἐντὸς μνήματος — Δὲν θὰ σὲ συγχωρήσῃ ποτὲ ἐκείνη, καὶ θὰ ἀγαπᾷ πλειότερον τὸν Φερνάνδον, ἐὰν φονευθῇς, εἶπα, γνωρίζων τὴν ἰσχὺν τῆς ἀπειλῆς ταύτης. Μὲ ἠτένισεν, ἐμειδίασε μειδίαμα παράδοξον καὶ πλῆρες ἀπελπισίας, καὶ ἀφεθεὶς εἰς τὴν παραφορὰν, ἣν μόλις κατέστειλεν, ὥρμησε φεύγων ὡς βέλος, καταπατῶν ἀκάνθας καὶ τάφους, πίπτων εἰς λάκκους ἠνεῳγμένους, ἐγειρόμενος πάλιν, καὶ ἐκπέμπων ἀγρίας φωνάς. Τὸ πᾶν συνέτεινεν εἰς αὔξησιν τῆς παραφορᾶς του· τὸ σύμπαν ἀναστατούμενον ἐπαπείλει καταστροφὴν γενικὴν, καὶ ὁ βορέας μαινόμενος καὶ συρίζων, ἀφήρπαζε τοὺς σταυροὺς τῶν μνημείων, ποιῶν μετὰ τοῦ Ἀλόνζου φοβερὰν καὶ καταπληκτικὴν ἁρμονίαν, ἣν ἐπανελάμβανε μετὰ τρόμου ἡ ἠχὼ τῶν πέριξ ὀρέων. Τὸ νεκροκράββατον, ὡς ἂν ἐπαραπονεῖτο διὰ τῶν πτωμάτων τὸ βάρος, ἔτριζεν ἀπαισίως καὶ μονοτόνως, ἀφίνον τὸν τριγμὸν ἐκεῖνον, ὅστις ὄζει θάνατον καὶ φέρει τρόμον εἰς τὴν καρδίαν. Εἰς τὸν συννεφώδη καὶ μέλανα οὐρανὸν, ἀστραπή τις αἴφνης διέχυνεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὠχρόλευκον λάμψιν, λαμπρύνουσα τὸ μέγα ἐκεῖνο πανόραμα, καὶ δίδουσα διὰ τοῦ στιγμιαίου φωτός της παραδόξους καὶ μαγικὰς ἀλλοιώσεις καὶ σαρδόνια μειδιάματα εἰς τὰ κρανία, ἅτινα ἔκειντο πέριξ μου μὲ κεχηνὸς στόμα. Ἔκλινα σύννους τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στῆθος, καὶ ἤκουα τῶν συγκρουομένων στοιχείων τὰς ἐκπληκτικὰς καὶ μυρίας ἐκείνας φωνὰς, αἵτινες συγχωνευόμεναι, ἀποτελοῦσι μίαν καὶ μόνην· μόνον ὁ κεραυνὸς διέπρεπεν ἐν μέσῳ τοῦ γενικοῦ ἐκείνου θορύβου καὶ τῆς

γενικῆς ἀναρχίας, πυροβολῶν τὴν γῆν ἀπὸ τῶν αἰθέρων τὰ ὕψη, καὶ κρημνιζόμενος εἰς τὰς ἀβύσσους της, διὰ νὰ ἐνταφιασθῇ εἰς τὰ βάθη τοῦ ᾅδου, καὶ διὰ νὰ ἑνώσῃ τοῦ οὐρανοῦ τὸ πῦρ μὲ τὴν πυράν τῆς κολάσεως. Ἡ φαντασία μου ἐξαγριωθεῖσα, μὲ ἔκαμε νὰ πιστεύσω εἰς σκηνὰς τεραστίας καὶ ἀνυπάρκτους· ἐπίστευσα ὅτι ἤκουον θρήνους καὶ οἰμωγὰς, ὅτι ἔβλεπον πέριξ μου χορὸν γιγαντιαίων δαιμόνων σιωπηλῶς ὀρχουμένων, καὶ λευκὰς ψυχὰς πτουμένας καὶ πετώσας ἔνθεν κἀκεῖθεν . . . , Βροχὴ ῥαγδαία ὁρμητικῶς πίπτουσα, μὲ ἐπανέφερε πάλιν εἰς ἐμαυτὸν, διώξασα τὰ φάσματα τῆς τεταραγμένης μου φαντασίας καθ' ἣν στιγμὴν τὸ βλέμμα μου, ἐξησκημένον εἰς τὴν σκοτίαν, ἀπήντησε τὸν Ἀλόνζον, ἐρχόμενον ἐπιπόνως μὲ σφαλερὰ καὶ κλονούμενα βήματα εἰς τὸ μνῆμα τῆς φίλης του.

Ἔσπευσα πρὸς αὐτόν θελήσας νὰ τὸν στηρίξω, πλὴν ἔπιπτεν, ἐν ᾧ ἐπληησίαζα, εἰς τῆς Εἰρήνης τὸν τάφον, ἀφίνων βαθὺν στεναγμόν. Ἡ πνοή του ἐξήρχετο δύσκολος καὶ ἐναγώνιος, καὶ ἡ χεὶρ αὐτοῦ, ψυχροτέρα χιόνος, ἦτο παγωμένη, νεκρά. Ἔφερα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του, καὶ τὴν ἠσθάνθην στερουμένην παλμῶν· εἰς τὴν λάμψιν μόνον μιᾶς ἀστραπῆς, εἶδον τὸ μέλαν του ὄμμα παραδόξως μεγαλυνθέν. Ἐκράτει εἰσέτι μὲ ὑπεράνθρωπον δύναμιν, τὴν ἀτυχῆ ἐκείνην εἰκόνα, καὶ ἠγωνίζετο νὰ τὴν φέρῃ ἐπὶ τῶν χειλέων του· ἀλλ' ἡ χεὶρ του ἔπιπτε βαρεῖα ὑπὸ τοῦ θανάτου, ὅστις ἐπήρχετο, καὶ ματαίως ἔπασχε νὰ τὸ κατωρθώσῃ. Αἱ διάφοροι συγκινήσεις, ἃς κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην εἶχεν ὑποστῆ, καὶ τῆς γηραιᾶς θλίψεώς του ἡ ἔκρηξις ἔφερον τὴν περίλυπον καὶ σαθρὰν ὕπαρξίν του, διατηρουμένην ἕως τότε μὲ τὴν σχὺν τοῦ μίσους καὶ τῶν ἀναμνήσεων, εἰς τὴν τελευταίαν της ἀγωνίαν. Ὑπάρχουσιν αἰφνίδιοι θάνατοι, οἵτινες μᾶς ἁρπάζουσιν εἰς μίαν στιγμὴν καὶ ἐν πλήρει ὑγείᾳ, προερχόμενοι ἀπὸ εἴδησιν ὑπερμέτρου χαρᾶς ἢ θλίψεως. Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ θάνατοι ἐπίσης αἰφνίδιοι κατὰ τὸ φαινόμενον, οἵτινες εἰς μίαν στιγμὴν συγκινήσεως, εἰς ἕνα κλονισμὸν μᾶς φονεύουν, ἀφοῦ ἐπιμόνως καὶ διαρκῶς ἀπορροφοῦν μετ' ἀπαισίας βραδύτητος πᾶσαν ὑπάρξεως δύναμιν, ἀφίνοντες μίαν ῥαγίδα ζωῆς, ἑτοίμην νὰ ἐκλείψῃ πᾶσαν στιγμὴν καὶ ἐκ τῆς ἐλαχίστης αἰτίας. Οἱ ἄνθρωποι καὶ τοὺς τοιούτους θανάτους ἀποκαλοῦν α ἰ φ ν ι δ ί ο υ ς — Ἔλαβον ἐκ τοῦ κόλπου μου ἐβένινόν τινα σταυρὸν, τὸν ὁποῖον ἡ φιλοστοργία τῆς μητρός μου εἶχε κρεμάσει ὡς φυλακτήριον εἰς τὸ στῆθός μου, καὶ τὸν προσήγγισα εἰς τὰ χείλη του.

— Ἀσπάσου τὸν σταυρὸν τοῦτον, τὸν εἶπα, ταλαίπωρε! Ἴσως ... Δὲν μὲ ἀφῆκε νὰ τελειώσω, ἀλλ' ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν μετὰ ὀρίκης, ἐκπέμψας πνιγομένην ἀράν. Ἔπειτα θωπευτικῶς ψιθυρίσας τὸ ὄνομα τῆς Εἰρήνης του, καὶ φέρων τὴν εἰκόνα της εἰς τὰ χείλη·

— Τὴν ἀγαπῶ, μὲ εἶπεν, ἀκόμη. Καὶ ἡ φωνή του, ἡ ἄλλοτε πνιγηρὰ καὶ ἐναγώνιος, ἠκούσθη ἀσθενὴς καὶ μειλίχιος, ὡς ἂν ἐξέφραζε γλυκεῖαν τινα καὶ ἀφελῆ ἔπαρσιν, ἔχουσαν ὅλην τὴν γοητείαν ἐκείνην,

ἣν βλέπομεν εἰς ἐρασμίους τινὰς παῖδας, ὅταν μετὰ φωνῆς συμπαθοῦς θωπεύωνται μόνοι.

— Ἀλλὰ καὶ δὲν τὴν συγχωρῶ, προσέθηκε, μεταβάλλων φωνὴν . . . . Ἦσαν οἱ τελευταῖοι του λόγοι, διότι μετὰ μίαν στιγμὴν σπασμωδικῶς θλίψας τὴν χεῖρά μου, ἐξέπνευσε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν τινα καὶ διαστρέφων ἀγρίως τὸ πρόσωπον.

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

Ἐκράτει ἀκόμη σφιγκτὰ τὴν εἰκόνα, καὶ τὰ ἡμίκλειστα ὄμματά του ἠτένιζον αὐτὴν ἐπιμόνως· ἀδύνατον ἐστάθη νὰ τὰ κλείσω· καὶ νεκρὸς ἐπέμενεν. Ἔχυσα ἐν δάκρυ ἐπὶ τῆς τύχης τοῦ δυστυχοῦς, καὶ νεκροθάπτης αὐτοῦ γενόμενος, τὸν ἐναπέθεσα εἰς τῆς Εἰρήνης του τὸ μνημεῖον, καὶ ἀπῆλθον ἀφήσας τὸ μέγα καὶ πάγκοινον χωνευτήριον τῶν θνητῶν, τὸν ἀπόρθητον προμαχῶνα ἐκεῖνον, ὃν ἐγείρει ὁ θάνατος κατὰ τῆς ζωῆς, καὶ εἰς ὃν κυματίζει ἡ αἱματώδης σημαία του, τὴν λέξιν φέρουσα ΑΙΩΝΙΩΣ.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

Τάκ, τάκ.

— Ἐμπρός! ἀπεκρίθη ὁ φιλόσοφός μας, καὶ εἰσῆλθεν ἀσθμαίνων εἷς ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, φίλος του ὅμως, διότι (καὶ χωρὶς τοῦτο νὰ δυσαρεστήσῃ τὸν Κ. Διευθυντὴν) ἔχει καὶ ὁ Ἀβδηρίτης φίλους παρὰ τῇ Ἀστυνομίᾳ.

— Τί τρέχει, φίλε;

— Ἂν δὲν μᾶς ἀκούῃ κανεὶς κατάσκοπος τῆς ἀστυνομίας, ἀπεκρίθη διακεκομμένως ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος . . . . κρύψε τὸ τελευταῖόν σου φύλλον, διότι διετάχθη κατάσχεσις . . . .

— Κατάσχεσις! καὶ διατί;

— Τοῦτο τὸ εἰξεύρει ἡ Εἰσαγγελία· ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἰξεύρω ἐγώ, εἶναι ὅτι πρόκειται καὶ νὰ φυλακισθῇς.

— Νὰ φυλακισθῶ! ὑπέλαβεν ὁ Ἀβδηρίτης, καὶ ἔγεινε κάτωχρος· ἀλλὰ τελοσπάντων διατί;

— Δὲν εἰξεύρω, δὲν ἤκουσα, ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι εἶπες εἰς κάνένα, ὅτι θὰ γράψῃς πολιτικὰ, καὶ . . . . —

— Πολιτικὰ ἐγώ; εἰς κανένα!

— Μήτε εἰς τὸν πνευματικόν σου;

— Μήτε . . . . .

— Μὴ ζητῇς δὰ νὰ μὲ γελάσῃς, Δέσποτα, ἀπεκρίθη τὸ δαιμόνιον καὶ ἔδειξε τὰ κερατίδιά του, διότι εἰξεύρω, ὅτι εἶναι ἡ πρώτη Ἀπριλίου.

— Ἄ, πειρασμὲ μὲ κατετρόμαξες.

— Ὄχι ἐγὼ, ἀλλ' ἡ συνήθεια τῶν ἀνθρώπων τὸ νὰ γελᾷ ὁ εἷς τὸν ἄλλον καὶ κατὰ τὴν πρώτην Ἀπριλίου ἀτιμωρητεί. Ἀτιμωρητεὶ λοιπὸν κ' ἐγὼ θὰ πηδήσω ἐδῶ, θὰ πηδήσω ἐκεῖ, μὲ τὴν ἄδειάν σου, Δέσποτα, διὰ νὰ γελάσωμεν μὲ τὴν ἐρωμένην, μὲ τὸν ἐρωμένον τῆς ἐργολαβίας, τὸν ἔμπορον, τὸν φιλολόγον, τὸν πανεπιστήμονα, μὲ τὸν κόσμον ὁλόκληρον τέλος πάντων, χωρὶς ὅμως νὰ γελάσωμεν καὶ τὸν ἀναγνώστην μας, διότι ἔχει ἴσως ἀφορμὰς νὰ ἐνθυμῆται τὴν πρώτην Ἀπριλίου, καθὼς καὶ ἡ πονηρὰ ἀναγνώστριά μας ἑορτάζει βεβαίως τὴν ἡμέραν ταύτην.

— Λοιπὸν πήδα· ἀφοῦ ἐγελάσθην ἐγὼ, ἂς γελάσωμεν καὶ τὸν κόσμον· εἶναι πάνδημος τῆς ἀπάτης ἡ ἑορτὴ, καὶ οὐδεὶς πιστεύω θὰ ἦναι τόσον ἀφιλότιμος, ὥστε καὶ τῆς πρώτης Ἀπριλίου τὰ σκώμματα νὰ τὰ ἐκλάβῃ ὡς τοῦ Διαβόλου πειρασμοὺς καὶ νὰ θυμώσῃ μαζύ μας. Ἄλλως τε σοῦ ἀπαγορεύω τὸν θρίαμβον τῆς σατανικῆς σου ὑπεροχῆς, καὶ σοῦ συνιστῶ τὴν ἀβρότητα.

— Ἐννοεῖται δὰ, ὅτι ἁβρὶς ὡς τὸ ῥόδον, τὸ ἄνθος, τοῦ Ἀπριλίου θὰ προσφέρωμαι εἰς καθένα, εἰς καθεμίαν· ὅμως ἐκεῖνος, ἐκείνη ἃς προσέχωσι τότε νὰ μὴν κεντῶνται ἀπὸ τὰς ἀκάνθας μου.

— Τὸν ἐρωμένον, τὴν ἐρωμένην λοιπὸν, μικρέ μου, κάμε νὰ πεισμώνουν ὀλίγον . . . . πλὴν ὀλίγον μόνον.

— Τόσον, ὅσον ἀρκεῖ, Δέσποτα, διὰ ν' ἀγαπηθῶσι κατόπιν καλήτερον. Ἐπήδησα, εἶμαι ὁ τρυφερὸς ἐρωμένος μιᾶς Ἀφροδίτης μὲ ὀφθαλμοὺς μαύρους, κόμην μέλαιναν, χείλη κοράλινα, ὀδόντας μαργαρίτας, βάδισμα πέρδικος, καὶ ἡδυπάθειαν κύκνου, τῆς ὁποίας ὁ μικρὸς πέτασος μὲ τοὺς κροσσοὺς καὶ τὸ ἱπποτικὸν πτερόν του, διὰ νὰ μὴν ὁμοιάζῃ τὰς γελοιογραφίας αἵτινες ἔφερον ἄλλοτε πέτασον πλατὺν, τῇ στέκει τώρα θαυμάσια, καθὼς τῶν κωδωνοστασίων τῆς μητροπόλεως οἱ ἀκρόθολοι . . . . καὶ τὸ ἀπόρθητον μαλακὼφ, τὸ ὁποῖον ἐπροτίμησε διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ ἄσεμνον κρινολῖνον, τῇ δίδει τόσην χάριν, ὅσην ἔχει ἓν κομψὸν ἀερόστατον ἕ οιμον ν' ἀναπετάσῃ· εἶναι ὡραία ἐν τούτοις καὶ δὲν τὰ λέγω διὰ τὴν, πρώτην Ἀπριλίου, ὥστε μὴ γελᾶτε, παρακαλῶ.

— Θὰ σὲ περιμένω λοιπὸν, εἰς τὸν βασιλικὸν κῆπον, ὡραία μου; αἱ μυρόεσαι σκιάδες του μὴ φοβεῖσαι νὰ προδώσουν τὰ μῦρα τῆς παρουσίας σου, τῇ λέγω, διότι εἰξεύρω, ὅτι ἐκεῖ δὲν ἐδόθη ἡ πρώτη συνέντευξις. Τὸ γοργὸν βλέμμα της μὲ εἶτε τόσα, ὅσα καὶ τοῦ πιστοῦ κυνὸς τὸ νοῆμον βλέμμα, ὅταν σ' ἐνατενίζῃ διὰ ν' ἀντιληφθῇ τῆς προσταγῆς σου, καὶ ῥίπτεται νὰ ἐκτελέσῃ, διὰ νὰ σοὶ δείξῃ, ὅτι σὲ ἐννόησε· καθὼς καὶ σύ, Δέσποτα, ἐννοεῖς τί θὰ συμβῇ, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν σκοπεύω νὰ εὑρεθῶ εἰς τὴν συνέντευξιν, διότι εἴπομεν νὰ γελάσωμεν εἰς τὴν πρώτην Ἀπριλίου καὶ ὄχι νὰ πειράξωμεν.

Μεταμορφοῦμαι εἰς ἕνα διπλωμάτην, ὑπάλληλον μιᾶς ξένης αὐλῆς, διότι αὐτοὶ μαντεύουν τὰς ὑπουργικὰς μεταβολὰς, καὶ εἰσέρχομαι παρά τινι, ὅστις καθ' ἑσπέρας ὀνειρεύεται τὸ χαρτοφυλάκιον· καὶ μὲ φυσιογνωμίαν, ἥτις προδίδει τὸ μυστήριόν μου. — Αἴ, τέλος πάντων, φίλε σὲ συγχαίρω, τὸν λέγω σφίγγων τὴν χεῖρα του . . . . Μὲ ἐννόησεν ὁ ἐπίδοξος ὑπουργὸς καὶ ἡ χαρά του φοβοῦμαι μὴ γίνῃ τρέλλα, διότι μὲ ζητεῖ μυρίας ἐξηγήσεις· πλὴν τὸν διαβεβαιῶ ἐπὶ τοῦ λόγου τῆς τιμῆς μου καὶ ἀπέρχομαι μὲ τὴν πρόφασιν, ὅτι σπεύδω νὰ γελάσω τινα, διὰ τὴν πρώτην Ἀπριλίου καὶ μὲ συγχωρεῖ.

Μὲ τὸ αὐτὸ κατεσπευσμένον βῆμα ἐπισκέπτομαι μίαν ἐν ἐνεργείᾳ ἐξοχότητα, καὶ μὲ ὕφος περίλυπον τῇ ἀναγγέλλω τὴν πτῶσιν της· ἀλλοιοῦται, κλονίζεται, καὶ σπεύδω νὰ τὴν παρηγορήσω. Μὴ λυπεῖσαι, φίλτατε, αἱ περιστάσεις, βλέπεις . . . . ἑπομένως πρέπει νὰ λυπῆται

ἡ πατρίς, νομίζω, ἥτις στερεῖται μίαν ἱκανότητα, καὶ μὰ τὴν τιμήν μου, εὔχομαι νὰ μὴν ἐνθυμηθῇ τὴν πρώτην Ἀπριλίου.

— Καὶ μέ τινα ἔχοντα ποιητοῦ ἀξιώσεις, διότι εὗρε τε- ... ὁ οἰοκαταλληξίας, τὸν κτυπῶ θωπευτικῶς ἐπὶ τοῦ ... καὶ τὸν λέγω μὲ τὸν θετικώτερον τρόπον. Φίλε μου, ἐβραβεύθη τὸ ποίημά σας, καὶ ἑτοιμασθῆτε νὰ δεχθῆτε τὴν δάφνην.

— Ἀλλ' ἐφέτος δὲν ἔδωσα εἰς τὸν συναγωνισμὸν ποίημα, διότι πέρυσιν δὲν ἐβραβεύθην, μοὶ ἀπαντᾷ.

— Ἀ, τοὺς πονηροὺς! μ' ἐγέλασαν λοιπὸν· ἐλησμόνησα ὅτι εἶν' ἡ πρώτη Ἀπριλίου.

Διέρχεται μὲ βῆμα βραδὺ καὶ περίλυπος, ῥοδινός τις καὶ παιδικὸς νεανίας, φέρει φράκο ἱππότικον, καὶ δάκρυ πλανᾶται εἰς τοὺς κυανοὺς ὀφθαλμούς του, εἶναι ἐραστὴς παρεγνωρισμένος, καὶ μολαταῦτα τὴν ἀγαπᾷ . . . . Μαντεύων ὅτι θὰ παρακάμψῃ τὴν πρὸ αὐτοῦ γωνίαν, ἐνῷ διέρχεται μίαν ὁδὸν, παρουσιάζομαι ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς ὡραίας του· εἰς τὴν θέαν μου ἡ ῥοδινὴ ὄψις του καθίσταται πελιδνὴ, καὶ τὰ γόνατά του κλονοῦνται· ἓν εὐνοϊκὸν βλέμμα τῶν ὀφθαλμῶν μου τὸν ἱκανοποιεῖ, πίπτει ἀπὸ τὰς χεῖράς μου ἓν ἄνθος, ῥίπτεται, τὸ ἁρπάζει, ἐνῷ ἐγὼ φεύγω, καὶ καταφιλῶν αὐτὸ δὲν ὑποπτεύεται εἰς τὴν παραφοράν του, ὅτι εἶναι ἓν ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου.

Τὴν σκηνὴν ταύτην ἰδὼν εἷς κατασκοπεύων φαρμακοποιὸς, δάκνει τὸ χεῖλος, καὶ ἀνορθοῦται ἡ πυρὰ γενειάς του.

— Εἰξεύρων ὅτι μία εὐαίσθητος νεᾶνις εἶχε τὴν φρόνησιν νὰ δώσῃ rendez-vous εἴς τινα ὑψηλὸν καὶ ἀγένειον νεανίαν, λαμβάνω τὴν κρινώδη μορφήν της καὶ εὑρίσκομαι εἰς τοὺς Πατησίους παρὰ τῇ ἀγροτικῇ οἰκίᾳ τοῦ φίλου μας συντάκτου τῆς Ἐλπίδος. Ἔρχεται ἀσθμαίνων ὁ ἐραστής μου, πετᾷ τὸ περιτιλύσσον τὰς ὠμοπλάτας του σάλι, καὶ μὲ τὸ κομψὸν φράκο, καὶ τὸν δημοκρατικὸν πῖλον του ἀσπάζεται μετὰ κατανύξεως τὴν προτεινομένην χεῖρα μου. Εἰς τὸν ἦχον τοῦ φιλήματός του ἀντηχεῖ γέλως σαρδόνιος, ὠχρά τις κεφαλὴ προτείνεται ὑπὲρ τὰς στάχεις, ὡς νὰ θέλῃ νὰ μᾶς ἐλέγξῃ. — Εἶν' ἡ πρώτη Ἀπριλίου φωνάζομεν καὶ τὸ κάμνομεν νὰ σὲ γελάσωμεν.

— Τώρα Δέσποτα, εἶμαι σρατιώτης, καὶ εὑρίσκομαι εἰς τὴν ἀγοράν· ἰδοὺ προβαίνει εἷς βωμολόχος δικηγόρος τῶν ἀγυιῶν, προτείνων ἀλαζονικῶς τὴν γαστέρα του καὶ φέρων τὴν ὕβριν ὑπὸ τὸν βαμμένον του μύσταχα.

Θέλω νὰ τὸν μιμηθῶ, τὸν ὑβρίζω, καὶ εἰς τὴν πρώτην ἀντιλογίαν τὸν δίδω ἓν ῥάπισμα.

«Εἶν' ἡ πρώτη Ἀπριλίου, κύριε καὶ μὴ πρὸς βάρος.»

— Κύριε ὑπάλληλε, κύριε ὑπάλληλε, φωνάζω εἷς τινα ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ καφενείου ὑπαλληλίσκον, ὅστις λαμβάνει ἑξήκοντα δραχμὰς κατὰ μῆνα καὶ ὀνειροπολεῖ νὰ λάβῃ, σὺν θεῷ, ἑξήκοντα πέντε. Τελοσπάντων ἐτελείωσε καὶ τὸ περὶ αὐξήσεως τῆς μισθοδοσίας τῶν ὑπαλλήλων . . .

Ἐὰν δὲν ἦτο πρώτη Ἀπριλίου ἴσως ἤθελα τὸ πιστεύσει μοὶ ἀπαντᾷ καὶ φεύγει μειδιῶν φιλαρέσκως διὰ τὴν εὐφυῆ του ἀπάντησιν.

Λαμβάνω τὸ σχῆμα μιᾶς ἐξοχότητος καὶ δίδω ἀκρόασιν εἰς τοὺς τυπογράφους καὶ χαρτεμπόρους τῆς πρωτευούσης, ἐνδίδων δὲ εἰς τὰς παρακλήσεις των, τοῖς ὑπόσχομαι, ὅτι ὁ δασμὸς τοῦ χάρτου ἀπὸ τῆς σήμερον ἐκπίπτει. Μὲ εὐχαριστοῦν καὶ ἀπέρχονται· πλὴν μόλις φθάνουν εἰς τὰς ἁμάξας, ἐνθυμοῦνται, ὅτι εἶν' ἡ πρώτη Ἀπριλίου, καὶ προσβλέπων ὁ εἷς τὸν ἄλλον μειδιῶσι πικρῶς διὰ τὸ ὑπουργικὸν αὐτὸ παίγνιον.

Κύριε Λούκουλε, λέγω ἀποτεινόμενος εἴς τι γνωστὸν ὑποκείμενον, τὸ ὁποῖον κατέφαγεν ἄλλοτε εἰς τόπον τῶν ποντικῶν τὰς σφραγῖδας διακοσίων χιλιάδων δραχμῶν χαρτοσήμου, κύριε Λούκουλε! εἶμαι ἀντιπρόσωπος τοῦ Κυρίου Δημητρακοπούλου καὶ ἔχω ἐντολὴν νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι ἐπιθυμῶν νὰ λησμονηθοῦν τὰ μεταξύ σας, σᾶς δίδει καὶ ἄλλας πεντήκοντα χιλιάδας δραχμῶν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ θεάτρου.

— Καὶ πότε θὰ τὰς λάβω; μὲ ἀπαντᾷ στενάζων ἀπὸ κοιλίας.

— Σήμερον, τὴν πρώτην τοῦ Απριλίου.

— Κύριε ἀξιωματικὲ τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς! Κύριε ἀξιωματικὲ τοῦ στρατοῦ τῆς θαλάσσης! σᾶς συγχαίρω, ὑπεγράφησαν τέλος οἱ προβιβασμοί σας.

— Τὸ εἰξεύρομεν, τὸ εἰξεύρομεν μοὶ ἀποκρίνονται· πλὴν πότε, παρακαλῶ, θὰ μᾶς κοινοποιηθῶσιν ἂν γνωρίζετε;

— Σήμερον, κύριοί μου, τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου.

Εἶναι ἡμέρα τῆς λήξεως τοῦ συναλλάγματός σας, κύριε, λέγει εἷς ἀνηλεὴς τῆς πρωτευούσης μας τοκογλύφος πρὸς ἄφροντίν τινα νεανίαν, θὰ μὲ τὸ πληρώσετε ἢ νὰ τὸ διαμαρτυρήσω.

— Καταλαμβάνω, ὅτι θέλετε νὰ μὲ γελάσετε διὰ τὴν πρώτην Ἀπριλίου, ἀπαντᾷ αὐτὸς, πλὴν διὰ νὰ σᾶς γελάσω κ' ἐγὼ, σᾶς ἀποκρίνομαι· μάλιστα θὰ σᾶς τὸ πληρώσω μὲ τὴν λῆξιν του.

— Ἄρχων, Ποστέλνικε, καταβιβάσετε παρακαλῶ, τὸ δίοπτρόν σας μίαν στιγμὴν, καὶ δώσατε ἀκρόασιν εἰς τὸν ταπεινὸν δοῦλον σας, ἔχω χαρμόσυνα νέα νὰ σᾶς ἀναγγείλω, εὐγενέστατε, τὸν λέγω, καὶ ἵσταται.

— Ὦ, σᾶς προσκυνῶ, μὲ λέγει, καμύων τοὺς ὀφθαλμοὺς, τί τρέχει;

— Εὐγενέστατε, δὲν ἐμάθατε τὰ μεγάλα συμβάντα; ἡ Ὑψηλὴ Πύλη ἐπαπειλεῖ τὴν χαμηλὴν Ἑλλάδα, προτίθεται νὰ τὴν καταστρέψῃ. — Πιστεύω, ὅτι θὰ συνενοηθῆτε μετὰ τῶν εὐγενῶν συμπολιτῶν σας, θὰ συντρέξετε, εἰς τὴν καταστροφὴν αὐτὴν, διότι δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι τὸ Φανάρι προετοιμάζει τὴν Ἑλλάδα ἡγεμονίαν.

Μοῦ σφίγγει τὴν χεῖρα περιπαθῶς διὰ τὴν καλὴν ταύτην εἴδησιν, μὲ ῥίπτει ἓν βλέμμα καὶ ἓν μειδίαμα, καὶ κατασπευσμένος, ἀπέρχεται εἰς μίαν Πρεσβείαν· ὁ ἄρχων Ποστέλνικος, ἐπίστευσε τὴν

Ἑλλάδα ἡγεμονίαν, λησμονῶν, ὁ μωρὸς, ὅτι εἶναι ἡ πρώτη τοῦ Ἀπριλίου.

— Πηδῶ εἰς τὸ Βουλευτήριον, οἱ παραστάται τοῦ ἔθνους συνεδριάζουσι· ψηφοφορεῖται δι' ὀνομαστικῆς κλήσεως ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ σύνολον ἑνὸς νομοσχεδίου καὶ ὅλοι λέγουσι ναί.

Εἶναι ἡ πρώτη Ἀπριλίου, Δέσποτα, καὶ τοὺς ἐγέλασαν οἱ καλοὶ ὑπουργοί.

— Πεισμωμένε μου Τιμολέων, ἔχω κἄτι τι νὰ σᾶς εἴπω· εἶδα πρὸ ὀλίγου τὸν Κύριον Ὀζερῶφ, (ἐννοῶ τῆς Ρωσσίας τὸν Πρέσβυν) καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐκάμαμεν λόγον περὶ ὑμῶν. . . .

— Τὸν εὐχαριστῶ, ἀλλ' αἱ σχέσεις μας διεκόπησαν ἀπό τινος.

— Καὶ ὅμως, ἡ ἐξοχότης του, ἔχει τὴν καλητέραν ἰδέαν περὶ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ· μάλιστα δύναμαι νὰ σὲ διαβεβαιώσω, ὅτι αἴτιος τῆς ἀποζημιώσεως, ἥτις σᾶς ἐδόθη, δι' ἐκεῖνα τὰ ἀτυχήματα . . . . ἦτον αὐτός.

— Μᾶς ἐδόθη; νομίζω ὅτι ἀπατᾶσθε, κύριε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, νομίζω ὅτι ἀπατᾶσθε ἡ εὐγενείας σας, διότι ἐγὼ εἶδα καὶ τὴν ἡμερομηνίαν ἀκόμη τῆς ἀποζημιώσεως. Τὴν πρώτην Ἀπριλίου ἔλεγε. . . . . .

— Ἄφες τὰς ψευδεῖς σου μωρολογίας, Δαιμόνιον, καὶ ἀνάγγειλον εἰς τὸν καλὸν ἀναγνώστην καὶ τὴν εὔμορφον ἀναγνώστριάν μας, ὅτι περιστάσεις ἀνεξάρτητοι τῆς καλῆς μας θελήσεως, μᾶς ἀναγκάζουσι νὰ παραιτηθῶμεν μετὰ θλίψεως, σὺ μὲν, χαριτωμένε μου, τῶν γοργῶν πηδημάτων σου, ἐγὼ δὲ τῆς Ἀβδηριτικῆς μου φενάκης. Ἂς ἐκφράσωμεν πρὸς αὐτοὺς τὴν εὐγνωμοσύνην μας, διότι εἶχον τὴν ἀγαθότητα νὰ μὴ μᾶς ἀπαξιοῦσι τῆς ἀναγνώσεώς των· καὶ . . . .

— Εἶν' ἡ πρώτη τοῦ Ἀπριλίου, Δέσποτα, καὶ δὲν θὰ τοὺς γελάσῃς!

— Τότε λοιπὸν, μικρέ μου συνάδελφε, ἂς ἀφήσωμεν τὴν πρώτην τοῦ Ἀπριλίου καὶ ἂς λάβωμεν τὴν πολιτικήν.

Ἤστραψαν τοῦ δαιμονίου οἱ ὀφθαλμοὶ, ἐστέναξεν ἐξ εὐχαριστήσεως, καὶ ἡτοιμάσθη νὰ πηδήσῃ ἐντὸς τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου θορυβωδῶς.

— Κρατεῖτε τὴν ὁρμήν σας, παρακαλῶ, εἶναι, μικρέ μου, ἡ πρώτη τοῦ Ἀπριλίου ἀκόμη, καὶ ἀπάτη ἀντὶ ἀπάτης.

Ὁ διάβολος ἐγελάσθη.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.